

Så vil jeg gerne sige, at når det gælder private borgeres bidrag til politisk virksomhed af deres egne i forvejen beskattede penge, synes vi faktisk, at så burde der gælde nøjagtig den samme regel, som når man går hen og sætter sit kryds på valgdagen, nemlig at det vedkommer selvfølgelig ikke nogen, hvem man støtter politisk. Man har lov til at sætte sit kryds i et aflukket rum, og der er principielt ingen forskel på at sætte sit kryds og så af sine egne private i forvejen beskattede midler at støtte et politisk parti ved at give et økonomisk bidrag.

Men anderledes er det, når vi taler om interesseorganisationer. Det er derfor, at det beslutningsforslag, som vi har fremsat sammen med Fremskridtspartiet, taler om, at når det gælder interesseorganisationer, sonderer vi ikke mellem – det vil jeg gerne sige til Socialistisk Folkeparti – om det er fagforeninger eller arbejdsgiverorganisationer eller andre faglige sammenslutninger. Der ønsker vi, at der skal være en regel om, at medlemmerne af disse interesseorganisationer aktivt skal melde til, for at der kan ydes bidrag fra deres side til politisk virksomhed.

Så kan jeg sige til hr. Estrup, at hvis der gælder den regel, synes vi også, at det er i orden, at der er balance på den måde, at så skal der være åbenhed om de bidrag, der gives til politisk virksomhed. Men det, vi angriber, er, at denne balance ikke eksisterer i det foreliggende forslag. Der indføres åbenhed, men der indføres ikke frihed for interesseorganisationernes medlemmer til at blive fri for at betale derved, at man aktivt skal melde til.

(Kort bemærkning).

Jacob Haugaard (UP):

Det er til hr. Arne Melchior.

Det, jeg mener med det, jeg siger, er også, at jeg fornemmer en mangel på folkelig opbakning omkring stedet herinde. Jeg mener jo, så vidt jeg har forstået, at Folketinget er en kontrollerende instans imellem regering og stat og befolkning, og den kontrol har Folketinget herinde overladt til Ekstra Bladet og B.T. Der mangler folkelig opbakning bag det her sted.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var selvfølgelig interessant at følge hr. Melchiors tankeeksperimenter, hvori han nærmest fik fusioneret befolkningen og staten.

Men det holder jo ikke, og heldigvis for det. Vi har i den danske grundlov en fornuftig trede-

ling af magten mellem en lovgivende, en udøvende og en dømmende magt. Folketinget er valgt af befolkningen. Det er den lovgivende magt, mens staten jo er en del af den udøvende magt.

Og det er heldigvis forkert, når hr. Melchior siger, at statsministeren er valgt af befolkningen. Nej – der er ingen i den danske befolkning, der har taget stilling til, hvorvidt den nuværende statsminister skulle være statsminister. Det, befolkningen har fået lov til at tage stilling til, er at vælge et parlament, at vælge et Folketing, og så er det Hendes Majestæt Dronningen, der har givet et mandat til en statsminister. Det er ikke befolkningen, der er blevet spurgt.

Det har man i en række andre lande, f.eks. i Frankrig, hvor de på søndag skal vælge deres øverste leder, en præsident, men i Danmark, hvor vi har et monarki og en statsminister, er det ikke folket, der vælger statsministeren. Derfor er det også muligt for en statsminister efterfølgende at udpege ministre, som ikke er medlemmer af Folketinget. Det kan altså være hvem som helst, der bliver udpeget, uden at de har nogen som helst folkelig opbakning.

Og så til det mere ideologiske. Der må jeg tage stærk afstand fra det, hr. Melchior mener, om, at stat og individ bare sådan skal smelte sammen. Staten er et redskab, som bliver brugt til at udføre en række opgaver. I nogle samfund, i totalitære samfund, udøver staten alle opgaver. Vi har i Danmark valgt – og heldigvis for det – en mindre grad af statsstyring, men altså ligefrem at lovprise staten, som hr. Melchior var ude i, det må jeg tage dybt afstand fra. Når man tænker på, hvad stater i historisk tid har udøvet af krænkelser over for individer, så kan jeg ikke forstå hr. Melchiors lovprisning af stater.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Denne debat får mig naturligt til at tænke på det gamle mundheld om, at der er for mange høvdinger og for få indianere. Og dertil blev der jo på et givet tidspunkt af, jeg ved ikke hvem, oprindelig svaret: Er høvdingene da ikke også indianere? Og det må man da gå ud fra at de er, i hvert fald hvis der er demokratisk valg i stammen.

Det er der altså her i landet. Og jeg accepterer ikke – og jeg skal nok dyrke semantiske studier vedrørende det – opstillingen, modstillingen: Folket og staten. Som en vis fransk konge sagde: Staten, det er mig, så vil jeg tillade mig at sige, at